

PÁPAI KOLLÉGIUMI LAPOK

A PÁPAI REFORMÁTUS TEOLÓGIAI AKADÉMIA DIÁKÚJSÁGA

..... FRISSÜL MINDEN HÓNAPBAN

FŐSZERKESZTŐ: Sárközi Gergely Antal, PRTA
Szerkesztőség elérhetősége: pklujtag@gmail.com

TÁRSSZERKESZTŐ: Dörömbözi Alex, PRTA
A lapot érintő minden közlemény hozzájuk küldendő.

IV. ÉVFOLYAM 7. SZÁM. 2019. SZEPTEMBER.

A CSEND TANÉVKEZDŐ ÁHÍTAT

Írta: Hajdú Zoltán Levente

Kedves Olvasó!

- Mit jelent számodra az „áhítat” szó?
 - Talán a megszokott vasárnapi istentiszteleti rendnél rövidebb, kötetlenebb igehirdetési, istentiszteleti formát, keretet?
 - Vagy ahhoz van köze, amit a köznyelv ért az „áhítat” alatt?
 - Rácsodálkozást?
 - Valami belsőleg lereagált, pozitíven lereagált megdöbbenést, rádöbbenést?
 - Szintén a köznyelvben használatos az „áhítatos csend” szópár.
 - A következő verses fohászokat, az azokat összekapcsoló üzeneteket – kérlek –, most ebből a köznyelvi kifejezésből, az „áhítatos csend”-ből kiindulón próbáld megközelíteni, befogadni.
 - De nem csak úgy, hogy egy rövid elcsendesedéssel indítod az olvasást, hanem úgy, hogy – ahol ezt jelzem – megállsz, megpróbálsz odafigyelni, hogy a megelevenedő, a megszólaló belső csend, ... benne, általa maga Isten, hogyan akar vezetni, továbbvezetni téged.
- Nem! Nem stíluskísérletről van szó!
 - Mert ha engeded, hogy a leírt szavak, gondolatok helyet találjanak benned, a helyükre találjanak benned, akkor valóban megelevenedik, és megelevenít a csend.
 - ... és nem a csend, amit én akarok létrehozni, hanem a csendben, ebben a belső csendben maga Isten.
 - Ahogy az ige, az igében Ő maga mondja: „Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!” (46. zsoltár 11/a. vers)

CSEND

*Uram, de sokszor
halott a csend.
A megtört üresség
csendje.*

*Kérlek, ébressz te
kérdésre bent,
hadd találjalak meg
benne!*

CSEND

*Uram, látod,
még ez a pár szavam is
gyenge, töredékes, hamis.*

*Vedd hát
a csendem kedvesen:
dicséreteddé hadd legyen
bennem e néma figyelem,
rád, aki szólsz, és a szavad
visszhangtalanul nem marad,*

*mert így válaszol
az életem:
Tudom, hogy te
itt vagy velem!*

CSEND

*Csend van,
és belül is
vágyom a csendet.*

*Árnyak közt
lélekben
keresem a fényt.*

*Köszönöm,
Istenem,
azt, hogy tebenned*

nyugalmat találok,
békét
és reményt.

CSEND

- Hallod? Megy a vonat! ... vagy egy mentőautó? Vagy egy rendőr, tűzoltó, villamos, ... vagy mi zörög?
- Mert valami zörög, zúg, berreg, szirénázik, pittyeg, csöng, kattog.
- Mert valami *mindig* zörög, zúg, berreg, szirénázik, pittyeg, csöng, kattog.
- ... talán az utcán, vagy a házban, vagy a lakásban, a szobában, az asztalomon, a zsebemben.
- ... vagy bent, bent a fejemben, a szívemben, a lelkemben.

CSEND

- Mit mond az ember?

„Nincs menekvés! Gyenge vagyok! Nem vagyok biztonságban! Olyan nyomorult vagyok! Félek, mert remeg a föld! Hegyek omlanak a tenger mélyébe, háborognak és tajtékoznak a hullámok, és tombolásától megrendülnek a hegyek.”

- ... és mit mond az ige, a zsoltár?

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek.” (46. zsoltár 2-4. vers)

CSEND

Uram!
Félelmek
kémslelnek,
akarnak
szállást venni
bennem.

De én
nem vagyok
elhagyott.
Van már
hova mennem.

CSEND

*Mosolyognak a fák,
még az ütött-kopott
házfalak is
rám mosolyognak.*

Csendben ülök,
és azt figyelem,
hogy ez a semmi pillanat
hogyan építi fel,
rakja ki apró fényekből,
tükör-cserepekből
a szemem előtt
az arcodat.

CSEND

- ... és mit mond az ige, a zsoltár?

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek.”

- ... és így folytatja: *„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”*

CSEND

„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”

- ... mert a zajban nem tudjátok meg.

CSEND

- ... mert az ördög azt mondja:

„Folyamatosan zajt fogok kelteni, gerjeszteni, körülöttük, és bennük is! Hogy ne legyenek, hogy ne lehessenek csendben, hogy ne tudják, hogy ne tudhassák meg, hogy ki is az Isten, ... hogy ki is az az Isten, aki, ...

- ... akiről pedig a zsoltáros így tesz bizonyosságot: *„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”*
- ... és így folytatja: *„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”*

CSEND

- Szerinted mekkora volt Jézus korában egy átlagos zsidó család lakása?
 - Előszoba, nappali, konyha, fürdő, meg még két-három hálószoba?
 - ... nyilvánvalóan nem, nem volt ennyi helyiség.
 - Talán ha kettő: egy konyha, meg egy hálóhelyiség.

- Jézus mégis azt mondja, hogy: *„Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.”* (Máté evangéliuma 6. rész 6. vers)

CSEND

- Akkor, ... akkor hol van az a „belső szoba”?

- Milyen különös,
 - hogy minél nagyobbak és komfortosabbak a lakásaink,
 - annál kevésbé találjuk azt a bizonyos „belső szobát”,
 - és érezzük otthonosan magunkat abban ...

CSEND

*Kezem a kilincsen,
állok a belső szoba ajtajában,
... de be tudok-e menni?*

Mert magammal, Uram,
eléd mit vihetek?
Lásd, nincs a kezemben
semmi.

Fogd meg hát, kérlek,
üres kezem!
Erődből te adj most
erőt nekem.

Élni
elég lesz
ennyi.

CSEND

*Kétségek kergetnek,
fájdalmak feszítenek,
míg végül,
hozzád, Uram,
megint elindulok,
megint megérkezek.*

*Kifosztott kezem,
szétrabolt szívem
nyújtom csak
feléd, Uram,
hogy szeress,
hogy szerethesselek.*

CSEND

- ... mert az a „belső szoba”,
 - ahová a külső zajból, zavarodott forgatagból bemehetek, sőt bemenekülhetek,
 - az nem egy fizikai helyhez kötődik feltétlenül.

- Nem egy fizikai helyszínhez,
 - habár rámutathatnék akár a szívemre és a fejemre, és akkor mégis,
 - ... de valójában az a „belső szoba”: az a lélek szerinti valóság,
 - ahol, amelyben
 - az én mennyei Atyám
 - és én
 - találkozunk.

- ... és most is hallatszanak külső hangok:
 - gépek halk morajlása talán,
 - egy kis csörömpölés a konyhából,
 - valahonnan egy beszélgetés hangfoszlányai.

- Azaz lehet, hogy kívül voltak, vannak és lesznek is zavaró körülmények,
 - de Jézus azt mondja neked:

„... menj be a belső szobádba, ...”

„Te pedig, amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz, aki rejtve van; a te Atyád pedig, aki látja, amit titokban teszel, megjutalmaz majd téged.”

- ... és mi lesz az a jutalom?

CSEND

- A jutalom: maga a találkozás!
 - Az elcsendesedésben a ráismerés,
 - a ráismerésben az önmagamra ismerés,
 - a felismerés, a tudás, a bizonyosság,
 - hogy Ő van,
 - velem van,
 - és én az Övé vagyok.

„Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten!”

CSEND

- ... és amikor az ember átéli ezt a belső bizonyosságot,
 - akkor az ige szava is már belül, már belülről hangzik fel,
 - a szívből, a lélekből, hogy:

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban. Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe; ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek.”

CSEND

Naponként teremtesz rendet bennem,
Formálsz, amilyenné kell lennem.
Szavad tűzként ragyog:
Ne félj, veled vagyok!

Szólsz, hogy nekem is legyen nevem,
ami a néven szólító kegyelem.
Szavad tűzként ragyog:
Ne félj, veled vagyok!

S ha ezerszer is égtem, perzselődtem,
az ár el nem sodorhat el engem.
Szavad tűzként ragyog:
Ne félj, veled vagyok!

Te vagy az Úr, te vagy az Isten,
Szabadítom, te vagy nekem a minden!
Szavad tűzként ragyog:
Ne félj, veled vagyok!

- ... és amikor az ember átéli ezt a belső bizonyosságot,
 - akkor az ige szava is már belül, már belülről hangzik fel,
 - a szívből, a lélekből, hogy:

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.”

CSEND

Megtaláltalak,
mert megnyitottad,
mert megmutattad
az önmagadhoz
vezető utat.

Meg-megindulok,
bár gyengeségem,
tört reményem
szinte
visszafog.

De mégis,
és benned bízva csak,
járok, mert jó úton halad,
tudom, a sorsom,
hisz megtaláltalak.

CSEND

Aki a Tiéd,
az nem veszik el.
Útján, amerre mennie kell,
Te vagy a lámpás,
Te vagy a fény.
Borús éjben is
örök remény.

Aki a Tiéd,
az hazatalál.
Útján haladva
ha meg-meg is áll,
Te vagy ereje,
akarata.
Így jut az ember
hozzád – haza.

CSEND

Kezem
a kezedbe teszem,
Rád bízom magam,
Istenem.

Lábam
a lábnyomodba lép,
Nem rémít már
a messzeség.

Szívem
szerelmed tölti be,
Üdvösségemnek
Istene!

CSEND

„Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Mert Isten nem azért küldte el a Fiút a világba, hogy elítélje a világot, hanem, hogy üdvözüljön a világ Őáltala.” (János evangéliuma 3. rész 16-17. vers)

CSEND

Uram, olyan hangos a világ.
Ki-ki csak hajtogatja, védi
a maga igazát.
Bántva, sebezve,
mégis távlattalanul.

De a Te szavad, Uram
gyógyító szó.

Uram, olyan csendes a világ.
Némán fordul el az ember
embertársától,
üres lélekkel,
visszhangtalanul.

De a Te csended, Uram,
távlatot nyitó.

Kérlek, mert fáj ez a zaj
és fáj ez a némaság,
amiben élek,
ölelj át Önmagaddal,
csendes szavaddal.

Hangod és csended, Uram,
életre nyugtató.

ÁMEN

Az idézett verses fohászok *Hajdú Zoltán Levente: Előtted, Uram ...* (MRE Kálvin Kiadó, Budapest, 2011, 2013., 2016.) című kötetéből származnak.

A Szerző a Szóládi Református Egyházközség lelkipásztora.

REKTORI KÖSZÖNTŐ

Írta: Dr. Németh Tamás rektor

A 2019/2020. akadémiai évben Pál apostol intését fogadjuk el a napjaink vezérfonalául, amit a római gyülekezethez írt levelében a 12. részben olvasunk. Ebből az derül ki, hogy a keresztyén élet istentisztelet, a Krisztusban megismert irgalomra adott felelet, amely az Isten akaratát keresi (Róm 12,1-2).

A teológus közösség élete akkor lehet és akkor lesz gyülekezeti közösség, ha egyenként is istentisztelet lesz az életünk. Ehhez tartozik hozzá az egymás közötti magatartás. Az, hogy nem gondoljuk magunkat többnek, mint amennyinek gondolnunk kell, mert egy test vagyunk Krisztusban és egymásnak tagjai, kinek-kinek meg kell találnia a maga helyét, mégpedig az Istentől neki adott ajándékok mértéke szerint (Róm 12,3-8).

A szeretet teszi a gondolatainkat, cselekedeteinket értelmessé, harmonikussá. Ne engedjük, hogy megrontsa a képmutatás, ne adjunk helyet a divatos és csak külsőségekben megnyilvánuló versengésnek sem. Pál olyan szavakat használ a hétköznapi keresztyén magatartásra, amelyek szinte kivesztek. Egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők, szolgálatkészségben fáradhatatlanok, lélekben buzgók legyetek, és mindeközben az Úrnak, egyedül az Úrnak szolgáljatok. Hat kulcsszó is elhangzik: a reménységben örvendezők, a nyomorúságban kitartók az imádkozásban állhatatosak legyetek (Róm 12,9-12). Erre szoktuk azt mondani, hogy mégiscsak sok. Nem lehet megvalósítani. Egyedül nem is, de az Úr erejével, a közösség összetartásával igen.

Átok és bosszú legyen távol tőlünk, nem csak keresztyén testvéreinkkel szemben, de ellenségeinket szemben is. A teológusok közössége tanuljon meg örülni az örülőkkel és sírni a sírókkal. Legyen közöttünk egyetértés, békesség, tisztesség és nagyra törés, önmagunk dicsőségének keresése helyett alázat. Ne fizessetek rosszal rosszért. Isten igazságára hagyjuk a sérelmeinket, mert Ő ítél igazsággal és nem mi. Ha ellenségünknek enni, inni adunk, izzó paraszt gyűjtünk a fejére, mert fel kell ismernie, hogy az ellenségeskedése értelmetlen és hiábavaló volt. Végül Pál arra int minket, hogy ne defenzív, hanem offenzív szeretettel szeressünk, ne reaktív legyen, hanem aktív a másikhöz fordulásunk, tehát ne a rossz győzzön le, hanem a rosszat jóval győzd le (Róm 12,17-21).

Aki a fentiekre törekszik, nem lesz örök vesztes, vagy ahogyan ma mondják javíthatatlanul „lúzer”? Nem lesz az. Azok mondják, hogy az lesz, akik sohasem próbálták járni ezt az utat. Győzelmes úton, győzelmes hétköznapiakat mutat nekünk az Ige, járjunk rajta és megtapasztaljuk ezt a győzelmet.

A Szerző református lelkipásztor, egyetemi tanár, a Teológiai Akadémia rektora.

SENIORI KÖSZÖNTŐ

Írta: Banu Brigitta Szandra senior

Szeretettel köszöntök mindenkit a 2019/2020-as tanév kezdetén!

Minden tanév kezdete bonyolult, rengeteg papírmunkával jár, amivel nem igazán szeret az ember foglalkozni. Sőt, sokkal inkább várja azt, hogy elkezdhessen tanítani, vagy aki még tanul beülhessen újra a padokba. Amikor pedig elkezdődik az év, felveszi mindenki a meghirdetett tantárgyakat, összeszámolja, hogy mennyi vizsgája lesz a félév végén, és elbizonytalanodik, hogyan fogja tudni teljesíteni ezt az évet. Egyik tanév sem könnyű, de a mi Atyánk Igéjével folyamatosan biztatást ad nekünk. Rengeteg ajándékot kapunk tőle nap mint nap, és mindenki megkapta az elhívást különböző szolgálatokra is, amelyhez erőt is kapunk tőle.

Az Úr ezt az Igét helyezte szívemre ennek az évnek a kezdetén, amelyet úgy érzem meg kell osztanom az olvasókkal szeretettel, biztatásképpen erre a tanévre.

Pál Apostol Rómabeliekhez írott levelében a 12. fejezet első nyolc versében ezt írja: „*Kérlek azért titeket, testvéreim, az Isten irgalmasságára, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda magatokat élő, szent, Istennek tetsző áldozatul, és ne igazodjatok e világhoz, hanem változzatok meg értelmetek megújulásával, hogy megítélhessétek, mi az Isten akarata, mi az, ami jó, ami neki tetsző és tökéletes. A nekem adott kegyelem által mondom tehát közöttetek mindenkinek: ne gondoljátok magatokat többnek, mint amennyinek gondolnotok kell, hanem arra igyekezzék mindenki, hogy józanul gondolkozzék az Istentől kapott hit mértéke szerint. Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata, úgy sokan egy test vagyunk Krisztusban, egyenként pedig egymásnak tagjai. Mert a nekünk adott kegyelem szerint különböző ajándékaink vannak, eszerint szolgálunk is: aki a prófétálás ajándékát kapta, az a hit szabálya szerint prófétáljon; aki a szolgálat ajándékát kapta, az végezze szolgálatát; a tanító a tanítást, a vigasztaló a vigasztalást, az adakozó szerénységgel, az előljáró igyekezettel, a könyörülő pedig jókedvvel.*”

Hordozzuk szívünkben ezt az Igét az új tanévünk minden napján! Ő adjon erőt mindenkinek!

A Szerző IV. évfolyamos hallgató, a Teológiai Akadémia seniora.

A HÓNAP TÉMÁJA: AZ EGYETEMI GYÜLEKEZETEK

Jelen lapszámunkban egy igazán különleges szolgálati területet szeretnénk bemutatni: az egyetemi gyülekezeti szolgálatot. Fontosnak tartottuk, hogy képet kapjunk az egyetemi gyülekezetek történetéről, ezért először egy történeti tárgyú cikket olvashatunk, majd pedig egyházkerületünk püspökének, dr. Steinbach József püspök úrnak cikkét olvashatjuk, melynek központi kérdése: *Milyen koncepciója, terve van a Dunántúli Református Egyházkerületnek a dunántúli egyetemi gyülekezetekkel kapcsolatban?* Ezt követően két dunántúli egyetemi lelkész szolgálatába nyerhetünk bepillantást.

Fontosnak tartottuk azonban azt is, hogy a teológiákon folyó spirituális-lelkigondozói szolgálatról is beszéljünk, hiszen a teológiákon tanuló hallgatók maguk is egyetemi gyülekezeteket alkotnak. Nagy örömről számolunk papai teológiánk lelkigondozója, Balla Attila, valamint a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának spirituális, Bölcshölgyi András szolgálatáról is olvashatunk jelen rovatunkban. *(A Szerk)*

* * *

„TI VAGYtok A FÖLD SÓJA.” (MÁTÉ 5,13)

Írta: Györfly Eszter

A református értelmiség felelősségvállalása meghatározó volt a magyar történelemben, annak ellenére, hogy a református egyház tagjainak száma a több évszázados ellenreformáció következtében folyamatosan csökkent. A református egyház jelentős iskolafenntartó egyház volt, a felsőoktatásban kevésbé képviseltette magát; többszöri sikertelen próbálkozás után, csak 1993-ban alapíthatott egyetemet. A 1900-as évek elején az egyetemeken a református hallgatók aránya 15% volt; a két világháború között ez 18-20% körül mozgott (évi 1800–2300 diák) ez megközelítette a felekezet népességén belüli arányát. Az 1945/46-os tanévtől az egyetemi beiratkozás alkalmával már nem kellett megjelölni a vallási hovatartozást. Csak egy becslés adatunk van 1947-ből, az akkori egyetemi lelkész Budapesten 3500 református hallgatóval számolt.

Mindezek indokolták teszik, hogy a református egyháznak az egyetemi hallgatókkal külön szolgálati ágban foglalkoznia kell, ez azonban egy hosszú folyamat eredménye, hogy ma a Kárpát-medence 8 városában működik református egyetemi gyülekezet.

Az alábbi írás ennek történetét mutatja be, különös tekintettel a fővárosi egyetemi misszióra.

Az SDG és az református egyetemi misszió előzményei

1921-ben a siófoki konferencián összegyűlt református teológusok a bibliai eszménynek megfelelő szervezet létrehozásáról döntöttek (2Tim 2,3). Az SDG 1923-as konferenciájára a

teológushallgatókon kívül elment egy joghallgató is, ezért úgy határoztak, hogy a szövetség tevékenységét kiterjesztik a „világi” hallgatókra is. 1924-ben megalakították a Magyar Református Diákok Soli Deo Gloria Szövetségét. 1931-re már 5000–6000 főre tehető azoknak a középiskolás és egyetemista diákok száma, akik valamilyen módon az SDG a missziója „elért”.

Az első egyetemi lelkész kinevezése

A konvent az 1934/35-ös évre elkészített missziói munkatervében kiemelten támogatta az SDG tevékenységét, 1936-tól három missziói lelképásztori állást hozott létre, köztük egyet a főiskolások pásztorolására. Kiss Sándor (1906–1974) egyetemi lelkésszé való kinevezésével a református egyház a történelmi egyházak közül elsőként cselekedett az egyetemi misszió ügyében. Bár a Pázmány Péter Tudományegyetemen hitszónok szolgált az egyetemisták között, mégis, 1934-ben gazdasági okokból megszüntették ezt a státuszt.

1937-es Evangélikus Élet vezércikkében hívta fel a figyelmet az egyetemi ifjúság lelki gondozásának fontosságára. Még ebben az évben a protestáns egyházak vezetői közösen kérvényt juttattak el a Vallás- és Közoktatási Minisztériumhoz (VKM), hogy segítsenek az egyetemi lelkészi státusz megszervezésében. A VKM 1941 nyarán adta meg a kért államsegélyt, aminek a segítségével Dezséry Lászlót (1914–1977) evangélikus egyetemi lelkésszé nevezték ki.

Az egyetemi lelkészek szolgálata 1936-1955 között

Kiss Sándor egyetemi lelképásztorként szolgálata részeként bibliaköröket, szemináriumokat, vitaesteket, főiskolai kollégiumokat szervezett; rendszeresen levelezett a hallgatókkal. Az első egyetemi istentiszteletre 1937. február 7-én került sor az SDG nagytermében.

Az 1938/39-es tanévtől Kiss már a vidéki egyetemek hallgatóit is rendszeresen látogatta, ezért kért munkatársat a szolgálatához. A konvent 1939 őszétől ideiglenesen, az 1940/41-es tanévtől véglegesen Vatai Lászlót (1914–1993) nevezte ki munkatársául. Vatai a lelkészi feladatain túl hivatásának tekintette a felelősségteljes és az egyházzal szemben elkötelezett keresztyén fiatalok nevelését, ezért világnézeti előadásokat is tartott. A következő tanévtől az egyetemi istentiszteletek új helyszíne a Kálvin téri templom lett, a háború utolsó évében ezeken alkalmakon kb. ezer hallgató vett részt, ez a szám a fővárosi református hallgatók felét jelentette.

1944-es német megszállás idején Vatai László részt vett a főleg egyetemistákból szerveződött ellenállási mozgalomban, ezért októberben letartóztatták. 1945-ben politikai pályára lépett.

1945 után Vatai László és Kiss Sándor a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztériumba kerültek. Kiss Sándor miniszteri munkája mellett segítette utódját, Kulifay Gyulát (1915–1988).

1946-ban Kulifay a megnövekedett a hallgatói létszáma miatt munkatársakat kért, ezért 1947–1948 folyamán két egyetemi lelkészi státuszt létesítettek. 1948 telén Orgoványi Györgyöt a Pesten tanuló egyetemisták, Konkoly Ivánt (1914–?) a budai egyetemek hallgatói közötti szolgáltra nevezték ki, akik szolgálatukat evangelizációs sorozatok tartásával kezdték. 1949 nyarától Bíró Sándor (1907-1975) fasori lelképásztor lett a harmadik lelkész, mivel ennek a gyülekezetnek a területén 15 kollégium működött 400 protestáns hallgatóval.

A Kálvin téri templomban tartott istentiszteleteken 300-400-an vettek részt (90%-a hallgató), a kelenföldi templomban 50-100 fős volt a közösség. A budai egyetemeken 955 református hallgatóról tudtak, ezekből 422 fiatal Budán lakott. Orgoványi Györgynél 80 hallgató iratkozott fel. Ennél többen voltak, de ekkor már sokan félték az ilyen jellegű nyilvántartástól.

A lelkészek az 1949-es jelentésükben jelezték: bizonyos egyetemeken már nem tarthattak alkalmakat, az istentiszteletek látogatottsága is csökkent. 1950-re már nem engedték be őket az egyetemekre, kollégiumokba. Tilos volt a diákokat a lakásukon meglátogatni. Szolgálatuk a templomi alkalmakra korlátozódott.

Orgoványi György 1950 őszén abbahagyta az egyetemi szolgálatát, helyére Konkoly Iván egyetemi lelkészt rendelték ki. 1951-ben Konkoly arról számolt be, hogy a Kálvin téri gyülekezetben az hallgatóknak három bibliakört tartott (60-120 fő); az istentiszteletekre 400-600 fiatal járt el. 1952 novemberében már az egyház vezetése sem tudta „megvédeni” az egyetemi gyülekezetet, tagjai Konkoly Iván vezetésével Szabadság-téri gyülekezetben tarthatták a bibliaórákat, és egyéb (de egyre kevesebb) alkalmait. Az 1954/55-ös tanév végén Konkoly lelkészi szolgálatát a hatvani gyülekezetben folytatta. Források hiányában nem tisztázott, hogy az egyetemi gyülekezet jogilag megszűnt-e?

Egyetemi misszió a fővárosban 2.0

Az újrakezdés

Az 1989/1990-es tanév kezdetére a politikai változások lehetőséget adtak arra, hogy a teológusok egyetemi hallgatókkal közösen szervezzenek nyilvános istentiszteleti alkalmakat.

A Reformátusok Lapjában megjelent hirdetés így szólt: *„Egyetemi és főiskolai hallgatók részére istentiszteleti-sorozat indul Budapesten. Az első istentisztelet november 1-én este 7 órai kezdettel tartják a Kálvin téri templom mögötti Kálvin teremben. Igét hirdet: Dr. Szűcs Ferenc professzor.”* A hirdetés és a plakátok hatására mintegy 200-an jöttek el. A Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Istentiszteletek a Dunamelléki Református Egyházkerület (DRE) Katechetikai Bizottságnak felügyelte alá kerültek. Az egyetemi lelkipásztor kinevezéséig (1994) a bizottság elnöke, Szűcs Ferenc professzor patronálta a közösséget.

Az első tanévben átlagosan 100-120 hallgató és 20 oktató vett részt az alkalmakon. Az ebből a korszakból (1989–1993) fennmaradt nyilvántartás szerint 143 „állandó” tagot számlált a közösség. 1993 őszétől a Ráday Kollégium Díszterme lett az új helyszín.

A folytonosság jegyében a közösség 1990/91-es tanév tavaszán az 1947 tavaszi félév tematikáját elevenítette fel. 1996. május elsején az idős testvérek az egyetemi istentiszteleten és átadták a régi gyülekezet megőrzött kegytárgyait. Ez a gesztus múltat adott az 1989-ben alakult református egyetemi és főiskolai istentiszteleteknek; az „öregek” elismerték az „új” gyülekezetet jogutódnak.

Egyetemi lelkészek szolgálata 1993-2002 között

1993-ban Szűcs Ferenc felvetette, hogy az „*egyetemeken, főiskolákon folyó munka koordinálására, végzésére az ifjúság által is elfogadott alkalmas lelkipásztort ki kellene nevezni.*” Erre azonban csak a következő év egyházkerületi közgyűlésén került csak sor. A határozat szerint ez az állás a Károli Gáspár Református Egyetem (KGRE) Bölcsészettudományi Karán szerveződött, „*oly módon, hogy a lelkész munkaköre kiterjed a budapesti egyetemekre, főiskolákra és kollégiumokra. E munkakörre 1994. december 1-jével kinevezi Kovách Tamás beosztott lelkészt.*”

Kovách Tamás egyetemi lelkészként elsődleges feladatának tekintette az istentiszteletek és az ehhez járuló programokat megszervezését; továbbá hogy képviselje az egyház és a külvilág előtt az egyetemi gyülekezetet. A KGRE Bölcsészkarán végzett szolgálata is (pl. bibliaóra) sok esetben kiegészítette a szerdai istentiszteleteket.

1995 ősztől a szervező szolgálatot végző hallgatók közül többen diplomáztak. Ezért született meg az igény, hogy a Munkatársi Közösség helyett presbitériumot válasszanak, erre novemberben került sor.

Az 1995/1996-os tanévben az istentiszteleteken 200 fő feletti volt a részvétel, a vizsgaidőszakban sem csökkent száz fő alá; jelentős volt az egyetemi oktatók és a fiatal értelmiségiek aránya.

Kovách Tamás elfogadta egy vidéki gyülekezet meghívását; utódjának Tarr Zoltánt javasolta, akit a presbitérium jelöltként elfogadott; a püspök pedig 1996 októberétől kirendelte őt a szolgálatra. Tarr Zoltán folytatta a KGRE bölcsészkarán elődje szolgálatát.

Az első hivatalos gyülekezeti nyilvántartás 1996 őszen készült (135 fő). Az istentiszteletekre azonban ennél többen jártak (kb 150-en). 1997 őszen az istentiszteletek helye újra a Kálvin téri templom lett.

Tarr Zoltán tanulmányi ösztöndíja idejére 2001-től Ódor Balázs lett az egyetemi lelkész, segítséget jelentett számára Hajdú Szabolcs Koppány harmadéves teológus munkája.

A Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet státuszának rendezése

A 2002-es esztendő fordulópont volt a közösség életében. Ősztől Siba Balázs egyetemi lelkész vezetésével a gyülekezet saját otthont kapott a Lágymányosi Ökumenikus Központban (LÖK), ennek a kápolnájában tarthatták az istentiszteleteket.

2003 tavaszán a Dunamelléki Református Egyházkerületi vezetősége létrehozott egy főállású egyetemi lelkészi státuszt, erre ősztől Édes Árpádot rendelték ki. 2004-ben a gyülekezet másik lelkészi státusza is rendezésre került. Siba Balázs szolgálatát Győrffy Eszter vette át.

Az egyházkerület 2005 őszi közgyűlése elfogadta a Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet (BREFGY) Alapító Okiratát.

A Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet 2002-2013 között

A épületnek köszönhetően gazdag gyülekezeti élet alakult ki: bibliaórák, előadások, „*Imaharcos*” néven imaközösség, közösségi és játékos estek, színjátszókör, énekkar és dicsőítő

zenekar; „Béta” néven házi bibliaóra; és pároskör. Rendszeresen voltak felnőtt keresztelők és konfirmációk is.

Édes Árpádot 2007 őszén a kiskunhalasi presbitérium lelkészének hívta meg, decembertől Győrffy Eszter egyedül vezette tovább a közösséget. 2008 tavaszán a kiírt pályázat eredményeként a 2008 ősztől az új lelkész Veszélka Tamás lett, ekkor Győrffy Eszter GYES-re ment.

Veszélka Tamás a személyes kapcsolatépítést és lelkigondozást tekintette fő feladatának az eddigi gyülekezeti gyakorlattal szemben. A 2008-ig a gyülekezetet jellemző alkalmak fokozatosan háttérbe szorultak, és elmaradtak. Ez nemcsak az egyetemi lelkész koncepciójából fakadt, hanem a gyülekezetben végbemenő generációváltás és az egyetemi képzési rendszer változása miatt. 2011-től a gyülekezetben a közösségépítő alkalmakat az élménypedagógiára alapuló játékdélutánok jelentették (így vonták be a református gimnáziumok 12. évfolyamos diákjait, akik megismerkedhettek az egyetemi közösséggel és lelkészével).

Kettő az egyben

2013-ban a püspök felkérésére a GYES-ről visszatérő Győrffy Eszter egyetemi lelkész a pesti oldalon egy újabb egyetemi közösség megszervezésébe kezdett. A cél az volt, hogy a hallgatóknak a pesti egyetemekhez közelebb, a Károli diákokat is jobban bevonva egy újabb helyszínt biztosítsanak. Ennek közösségnek a neve Pesti Református Egyetemi Misszió (PROMISSZ), arra az ígéretre is utal, hogy akik Jézus nevében összegyűlnek Lelke által ott van közöttük (Mt 18,20).

A Budapesti Református Egyetemi és Főiskolai Gyülekezet továbbra is egy maradt két helyszínnel, olykor közös programokkal (pl. bibliakör, Csillagpont). A legjelentősebb ilyen esemény a 2014-es Kárpát-medencei Református Egyetemi Gyülekezetek Tavaszi Találkozójának megszervezése. A találkozó témája az *EgyeteMisszió* volt.

Az új kezdeményezés jogi háttere azonban még nem volt teljesen rendezett, bár az egyházkerület anyagi támogatását élvezte. A PROMISSZ közösségeinek története során nem rendelkezett saját otthonnal. Az öt év alatt háromféle helyen tartották a keddi istentiszteleteket (imateremben, teológián, de a legnépszerűbb az Adna Kávézó volt).

A 2016-ban elhunyt Veszélka Tamás szolgálatát Márkus Tamás, a KGRE egyetemi lelkésze vette át. Így a három egyetemi közösség („budai”, PROMISSZ, Károli) két lelkészével (Márkus Tamás, Győrffy Eszter) saját és közös programmal („*Tiszta vizet a pohárba!*” – fórumbeszélgetések) működött a fővárosban 2018-ig.

Keresztkapcsolat – Mérnökmisszió

Németh Balázs mérnök és lelkész 2015 őszén Keresztkapcsolat néven a Műszaki Egyetemen közösséget hozott létre. Az „R” épületben létrehozott kápolnában csütörtökönként tartanak istentiszteletet. Ez az egyetemi misszió kereteit feszegető kezdeményezés nem csak a hallgatóknak jelent lelki-szakmai közösséget, hanem a már végzetteknek is (*Mérnökmisszió*).

2019. szeptember elejétől Bedekovics Péter és Bobok Ágnes lettek az új egyetemi lelkészek. Vezetésükkel a LÖK épületében EGYRE névvel megújult formában (rendezett jogi és gazdasági háttérrel) kezdte a tanévet az egyetemi gyülekezet.

A Szerző református lelkipásztor; beosztott lelkész a Fasori Református Egyházközségben.

EGYETEMI LELKÉSZI SZOLGÁLAT A DUNÁNTÚLI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLETBEN

Írta: Dr. Steinbach József püspök

A Dunántúli Református Egyházkerület 2009-ben szolgálatba álló elnöksége, vezetősége és testületei a korábbi évekhez hasonlóan kiemelten fontosnak tartották a misszió ügyét az egyházkerület életében. A 2009. szeptember 25-én Pápán tartott Egyházkerületi Közgyűlés előtt elhangzó püspöki jelentés összefoglalta az akkor előttünk álló feladatokat. Engedjék meg, hogy idézzem a jelentés ide vonatkozó részeit: „*Nincsenek illúzióink, tisztában vagyunk a realitásokkal, éppen ennek ellenére kell együtt cselekednünk a missziót; bízva, hogy az Úr majd cselekszik általunk. Az eredmény Nála van a legjobb helyen. (...) A misszió teológiai alapvetésekor a következő kérdésekre keressük a választ: Hogyan szólítható meg a ma embere? Krisztus, a református kegyesség, a református igehirdetés és bizonyágtétel hogyan értelmezhető a ma embere számára? Hogyan viszonyuljunk ahhoz az egyre gyakoribb lelkiséghez, spiritualitáshoz, amely nem az egyháztól függ?*

Nagyvárosi, kisvárosi, kistelepülési, szóránymisszió. (...) Misszióval kapcsolatos képzések és konferenciák beindítása: lelkészképzés, laikusképzés, gyülekezeti munkásképzés. Speciális missziói munkára irányuló gyakorlati képzések beindítása olyan tapasztalt előadókkal, akik ezt egy adott helyen már bizonyítottan jól csinálták: nagyvárosi misszió, egyetemi lelkészség, különböző rétegekkel és korcsoportokkal való foglalkozás. Intézmények szerepe a misszióban. Az intézményeinkben folyó szolgálat hogyan találkozik a gyülekezetekkel. A Társadalmi missziók mely ágai jelenhetnek meg a kerületünkben? Egyetemi, kórház, börtönlelkészek szolgálatba állítása. Különböző korcsoportok és rétegek (pld. értelmiség) megszólításának lehetőségei és módszerei. Szükséges lenne felvenni a kapcsolatot a református tudósokkal, művészekkel, vállalkozókkal, orvosokkal, ez egyben nyitást is jelenthetne a világ felé. Missziói, családsegítő, tanácsadó, lelkigondozói központ felállítása.

Azoknak az embereknek a szolgálatba állítása, akiknek erre van karizmájuk, képzettségük és elhívásuk. A misszió e feltételek szerint erősen személyfüggő.”

Visszatekintve a tíz évvel ezelőtt elhangzottakra, töredékességünk tudatában ugyan, de hálát adhatunk azért Urunknak, hogy tőle jövő elképzeléseinket megáldotta, a fenti elgondolások közül a legtöbb megvalósulhatott.

Már kezdetektől fogva fontos célkitűzés volt, hogy a dunántúli felsőoktatási intézményekben a református egyetemi lelkészi szolgálat megjelenjen. Az egyházkerület feladata ebben az előkészítés, a szolgálatra megfelelő személy megtalálása és a szolgálat végzéséhez szükséges feltételek megteremtése.

Az **előkészítés** tekintetében az egyházkerületi vezetés 2009-től kezdve folyamatosan felvette a kapcsolatot az egyetemi városok és az egyetemek vezetőségével, és a legtöbb helyen nyitottsággal fogadták az egyetemi lelkészség gondolatát. Elsőként a veszprémi Pannon Egyetemen tudtuk elindítani a szolgálatot, majd Székesfehérváron a Kodolányi János Főiskolán és Győrben a Széchenyi Egyetemen. Az előkészítő tárgyalásokon azt kértük a felsőoktatási intézményektől, hogy biztosítsanak helyiséget, az egyetemi lelkész hadd lehessen az egyetem életének szereplője és az egyetemi kommunikációs csatornákon megjelenhessen az egyetemi lelkészség. Minden intézmény partner volt ebben, sőt vannak olyan egyetemek, ahol a lelkipásztor indexbe felvehető kurzusokat is tarthatott.

Sajnos egy évig tartó jelenlét után el kellett fogadnunk azt, hogy a Kodolányi János Főiskolán a hallgatók kis létszáma miatt nem célszerű külön lelkészi állást fenntartani, így a helyi gyülekezet missziói munkájában kapott helyet a főiskolán való szolgálat, az egyházkerületi egyetemi lelkészség jelenleg Győrben és Veszprémben működik.

Továbbra is keressük a lehetőséget, a dunántúli felsőoktatási intézményekben, ahol a református egyetemi lelkészség megjelenhet.

A szolgálat elkezdésének alapvető feltétele, hogy megtaláljuk az **alkalmas személyt**, aki az egyetemi lelkészi szolgálatot hitelesen és odaszántan tudja végezni. Ebben a szolgálatban alapvetően fontos a Szentíráson és hitvallásainkon alapuló biztos református identitás, amelyen keresztül kell látni és érteni a mai egyetemisták világát. Nyilván sokféle fiatallal érintkezhet az egyetemi lelkészség: az adott város gyülekezetéhez tartozó református „ifis”, a más városból az egyetemen tanuló református fiatal és a más felekezetű, vagy éppen a felekezet és keresztyén hit nélküli egyetemisták, mind kapcsolatba kerülnek a szolgálattal, így az egyetemi lelkésszel. Református identitását megőrizve kell ebben a közegben jelen lennie a lelkipásztornak, úgy, hogy közben ismeri és érti azokat a „trendeket”, hatásokat, amelyek a mai felsőoktatásban tanuló hallgatókat érik. Döntően fontos, hogy kialakulhasson a lelkész és a hallgatók között a párbeszéd, ehhez nélkülözhetetlen a megfelelő személy megtalálása. Az egyházkerületi vezetés legnehezebb feladatai közé tartozik, hogy az alkalmas szolgatársakat megtaláljuk. Hálásak vagyunk Istennek azokért a szolgatársainkért, akik eddig így vettek részt ebben a szolgálatban és a most szolgáló lelkipásztorokra is úgy tekintünk, hogy hisszük, Isten hívta el őket erre a feladatra és látjuk, hogy odaszántan, valóban Istentől kapott szolgálatként, az Ő dicsőségére vannak jelen az egyetemeken! Ők azok, akik a Pápai Kollégiumi Lapok további cikkeiben beszámolnak arról a koncepcióról, amellyel szolgálatukat elképzelik – hiszen sablonok itt sincsenek – a kihívásokról, amelyekkel szembesülnek, valamint a mindennapokban alkalmazott módszerekről, megoldásokról.

Az egyetemi lelkészi **szolgálat végzéséhez szükséges feltételeket** az egyházkerület kezdetektől fogva biztosítja. Ez egyfelől az egyetemi lelkész javadalmát és járulékait, útiköltségét, irodai költségeit, eszközbeszerzését jelenti, másfelől az egyetemi helyiségek bérleti díjait, illetve, amennyiben az egyetemek részéről felmerül bármilyen költség, azt az egyházkerület megtéríti. Ezen túl az egyházkerület az adott egyetemen való szolgálat koncepciójának kidolgozását az egyetemi lelkész feladatának tekinti, akinek azonban negyedéves beszámolókat kell benyújtani az elvégzett munkáról, valamint anyagi elszámolást is köteles készíteni.

Dunántúli Református Egyházkerület részéről hosszútávon számolunk és reménységgel tekintünk az egyetemi lelkészi szolgálatra. Hálásak vagyunk Urunknak a Pannon és a Széchenyi Egyetemen való szolgálatért, imádkozunk a folytatásért és azért, hogy Isten adjon új utakat és alkalmas személyeket ahhoz, hogy a Dunántúl többi felsőoktatási intézményében is megjelenhessünk ezen a módon. Kérjük a Pápai Kollégiumi Lapok olvasóit, hogy ők is így gondoljanak az egyetemi lelkészi szolgálatra.

A Szerző református lelképásztor, a Dunántúli Református Egyházkerület püspöke, a Teológiai Akadémia tanára, a MEÖT elnöke.

GYŐRI EGYETEMI LELKÉSZSÉG JELENE ÉS KIHÍVÁSAI

Írta: Bella Violetta

Eddig tízezer fős diákságot emlegettek a Széchenyi Egyetemen, de a 2019/20-as tanévet rekordszámú, 4000 gólya kezdte meg a híradások szerint. A lelkészség pedig természetesen nem csak a hallgatók, de oktatók és egyetemi dolgozók felé is szolgálni szeretne, tehát egy kisvárosnyi ember közösségbehívása, lelkigondozása, igei táplálékkal való ellátása a feladat. A Széchenyi egyetemen elég szerteágazó tudományterületeken tanulnak a diákok, a zeneművészettől a tanárképzésen, jogon át a – talán leghangsúlyosabb, Audi által is támogatott – műszaki és informatikai területekig. Egy mezőgazdasági kara Mosonmagyaróváron is működik, de azt a távolság miatt nem szoktam a „körzethez” számolni. A képzések négy győri helyszínen folynak, egymástól távoli pontjain a városnak és legalább 5-6 kollégiumban szóródik szét a diákság.

A győri egyetem megállapodást kötött a történelmi egyházakkal, hogy támogatja őket a hallgatók közötti missziós tevékenységben. Termeit, helyszíneket ingyen biztosítja, támogatja a lelki munkát, programok meghirdetéséhez nyújtja a felületeit. Ennek ellenére küzdünk helyszínproblémával, nincs saját infrastruktúránk, az egyetlen lelkészségi szobán osztozunk katolikusok, evangélikusok, a hit gyülekezete (akik valahogy utólag szóban belekerültek a megállapodásba, amelynek eredetileg nem részesei), időnként a baptisták és mi reformátusok. Ellenőrizhetetlenné vált ki jár be, ezért igazán értéket, társast, holmit nem nagyon merünk ott hagyni, és a terem kapacitása is megáll 8-10 fő környékén, aminél – hála Istennek – többen vagyunk. Ezért minden alkalommal termet kell kérnünk.

A Tanítóképző Karon minden félévben egy-egy szabadon választható kurzust is kapunk az egyetemtől, ami szintén jó terepe a missziónak. Nagy benne a szabadság, és a bukások lehetősége is. Amikor lelkész kollégáim egyházismeret vagy egyháztörténet témát hirdettek meg jelentkezők hiányában nem indult el a tárgyük, amikor párkapcsolati, vagy élettervezéssel, tudatos időkezeléssel foglalkozó téma volt többen a már betelt kurzusra is csak úgy önszorgalomból beültek. Sok előzetes felkészülés szükséges ahhoz, hogy ezek az órák interaktívan folyjanak és a diákok elég hasznosnak tartsák ahhoz, hogy ne fogyjanak el a tanegységről 3-4 hét elteltével.

Noha ennyi felekezet jelen van, azt tapasztalom mégis, hogy a hallgatóság teljesen gyanakvó a felekezetekkel kapcsolatban, még az is, aki egyébként hívő. Ahogy többen mondták ők már részei a kereszténységnek, és miért akarnánk őket ennél szűkebb karámba terelni? Többen csak előítéletből beszélnek negatívan az egyházakról, de sajnos sokuknál komoly elszennvedett sérelem, megalázás, bántalmazó eset az, ami miatt így látják. Ezért nagyon fontos, hogy az egyetemi jelenlét elfogadó, nyitott, és amennyire lehet gyógyító és önkritikus legyen. A társaság vegyes összetétele miatt nagyon fontos „*semmit sem tudottnak*” vélni, akár bibliaismeret, akár egyházismeret szempontjából. Mivel a hitvallóbb diákok hoznak is magukkal az alkalmakra barátot, szaktársat (nem tudok elég hálás lenni a hitük felvállalásáért) ezért mindig ül közöttünk olyan is aki mondjuk a bűneset történetét sem tudná rekonstruálni, és olyan is aki egyébként az otthoni gyülekezetében kántorizál. Olyan alkalmakra törekszünk, ami egyiküket sem hozza kellemetlen helyzetbe, de mindannyiuk számára tartalmaz új információt, behatást, ingert. Sokszor ezt önismereti kérdésekbe (mennyit érek, mire vagyok képes...) vagy játékokba csomagolva könnyebben fogadják, és ezek után már nyitottabbak a bibliai rész felé is. Jellemzően az alkalmak liturgikus rendje ezért inkább tőlünk közelít az ige felé, nem pedig az igéből indul. Hálásak a személyes figyelemért. A nagy számok miatt az egyetem légköre hideg, egy multihoz jobban hasonlít és sok hallgató akár a saját szaktársaival sincs beszélő, közvetlen viszonyban, vagy nem ismeri azt, aki a szomszéd kollégiumi szobákban lakik. Különösen az elsősök szorulnak ilyen szempontból mentoráló közösségre.

A legközelebbi Győr-Kossuth utcai gyülekezet tulajdonában van egy 40 fős lánykollégium. Itt is nagy az igény a közösségépítő munkára és a lelkigondozásra, bár hozzá kell tenni, hogy nem feltétele a beköltözésnek, hogy valaki vallásgyakorló legyen, így nem mondhatni, hogy a nyitottság mindenkiben ott lenne a lelki alkalmak felé. A tanegység által elérhetővé válik félévente 20 fiatal, akik között minden évben akad 1-2 felvállaltan keresztény és 2-3 érdeklődő. Ez a két közösség jó alapkövei a missziónak, mert segítik a személyes közösséget. A maradék átláthatatlan embertömeg felé pedig egyéntől egyénig vezet az út. Így alakul az, hogy jelenleg kb 40-50 fős udvar látható azokból, akik megszólíthatóak, közülük általában 13-18 aki végül be is esik az alkalomra és van 3-4 olyan aktív személy, aki szolgál is akire akár alkalom is rábízható. Hozzá kell tenni, hogy ez egy év alatt alakult, nem sikerült információt szerezni a korábbi hallgatókról, csoportokról, az egyetemen folyó addigi munka részleteiről. Természetesen félévente változik az összetétel, mert van aki lediplomázik, van aki ösztöndíjra vagy passzív félévre megy. Sosem állandó a közösség. Sajátossága még az egyetemi csoportoknak, hogy kezeletlen pszichés beteg, vagy troll mindig adódik, aki esetleg csak kötekedni, vagy feltűnősködni, figyelemért jár el az alkalmakra, ez is megkülönbözteti a szolgálatot a gyülekezeti szolgálattól.

Időbeosztását tekintve is sajátos az egyetemi szolgálat, mert a hét a hallgatóság számára hétfőtől szerda estig tart. Csütörtökön már nem igen lehet megtalálni a diákságot, a kollégiumok is kiürülnek, esetleg azokkal lehet összefutni, akik tanulmányaik mellett dolgoznak is a városban. Ezért ebbe a három napba kell sűríteni amit lehet, a többi napon viszont lehet ezekre készülni, hívogatni.

A fiatalnak nagyon fontos, hogy a plakát, a meghirdetés az ő stílusának, az adott kor tipográfiájának, dizájnjának megfelelő legyen, ezért elég sok háttérmunkát igényel a programok hirdetése. A téma, facebook esemény, plakát megszületése után pedig a személyes hívogatás is sok időt vesz el, de a tömeghívásra, csoport üzenetre sokkal kevésbé reagálnak.

Az elmúlt félévben segédkeztünk egy MEKDSZ csoport létrejöttében, velük együttműködünk, kölcsönösen hirdetjük egymás programjait és ők is bátran fordulnak teológiai kérdésekkel, vagy akár az egyetemi rendszerben való elakadásaikkal hozzánk. Az alulról szerveződésnek nagy ereje van, a diákok saját szervezésének mindig nagyobb a keletje, mint amit mi idősebb lelkészi személyek el tudunk érni.

Hagyományteremtő jelleggel elkezdtünk egy ökumenikus adventi gyertyagyújtás sorozatot, hogy minél többen értesüljenek a lelkészségek jelenlétéről és az ünnepre készülve közös kiállással is mutassunk Krisztusra.

Az egyetemista kor a legmeghatározóbb a későbbi élet szempontjából, sokaknál itt dől el a pályaválasztás és párválasztás kérdése, életre szóló szakmai és személyes kapcsolatok köttetnek és a világnézetet is itt szilárdítják meg a különböző hallgatót érő hatások, példaadó személyek. Eltúlozhatatlanul fontos hogy ne engedjük el a fiatal kezét ifiből, gimiből épp ekkor. Sőt, talán valakit épp ezekben a kérdésekben, vívódásokban szeretné megszólítani és vezetni Isten. A rájuk zúduló rengeteg üzenet és inger közepette biztosítanunk kell az evangélium jelenlétét és imádkozni, hogy minél többen hallják meg.

Hálás vagyok a református egyetemi gyülekezetek közötti együttműködésért. Mi, szolgálók is folyamatosan megosztjuk egymással a tapasztalatokat, igyekszünk képezni és lelkesíteni egymást, de évi kétszer a hallgatók számára is igyekszünk találkozási lehetőséget biztosítani. A legutóbbi tavaszi találkozó Debrecenben volt kb 200 résztvevővel határokon belülről és túlról.

A Szerző egyetemi lelkész, valamint a Győrszemerei Református Egyházközség lelkipásztora.

134. ZSOLTÁR

„Zarándokének. Áldjátok az Urat mindnyájan ti, akik az Úr szolgálói vagytok, akik az Úr házában álltok éjjelente!

Emeljétek föl kezeteket a szentély felé, és áldjátok az Urat!

Áldjon meg téged a Sionról az Úr, aki az eget és a földet alkotta!”

KÖZÖSSÉG AZ EVANGÉLIUMÉRT – KERESZTYÉN JELENLÉT A PANNON EGYETEMEN

Írta: Szabóné dr. László Lilla

Ha megfigyeljük, nincs történet szerelmi szál nélkül. Amikor a veszprémi egyetemi lelkészségről és az ott végzett szolgálatomról kérdeznek, – igaz még jóval korábbról –, de ott van egy romantikus árnyalat, egy egyetemista fiú, aki még egysebességes Csepel biciklivel kerekedett az egyetemről a gimnáziumi éveimnek otthont adó Lovassy elé, hogy a hátsó csapágyak meghosszabbításával készített szerkezetre rápattanjak és már igyekezzünk is... Hova? Vissza az egyetemre a fiatalok közé, vagy imaórára, ifire, ahova az egyetemistákat is hívtuk. Mert egy mélyebb és áthatóbb szerelem is fűtött minket, az Isten-szerelem.

Első találkozásom a szakadékkal, ami a megtért keresztyén fiatalok és egy világi egyetem kollégiumi közössége között tátong, abban az időben lett átélhetővé. Lakótelepi, az egyházi életbe csak a tini éveiben bekapcsolódó, frissen megtért fiatalként nem az egyetemisták, sokkal inkább a reformátusok életvezetése volt idegen. Egyszerre vágyakoztam igazán reformátussá lenni (hogy befogadást nyerjek egyházamba), mindeközben megosztani a fiatalokkal a bennem erőt vett Krisztus valóságát (ami hamar idegenné tett a világi kortársaim között) és valahogy híddá lenni ebben a két nagyon-nagyon más világban, amihez egyszerre kapcsolódtam itt Veszprém városában. Mondanom sem kell, mindegyik vágy leginkább kihívásokat adott...

Pontosan 20 évvel később érkezett a megkeresés az Egyházkerület vezetésétől, hogy elvállalnám-e a veszprémi egyetemi lelkészséget. A kérdés első szóra újra élesztette az egykori vágyakozásokat (immár református lelkészként hidat építeni *a fiatalok és Krisztus és az egyház és a fiatalok* között), de az „igent” hosszas, az egyetem utcáin, épületeiben, imaszobájában történő, több hétig tartó imádságos tusakodás előzte meg.

Az egyetemi gyülekezetek eredeti célja az volt, hogy összefogják a felsőoktatásba bekerült református fiatalokat és a képzés ideje alatt református közösséget és gyülekezeti életet biztosítsanak nekik az egyetemi milióban. A veszprémi, összesen 4-5 ezer hallgatóval bíró egyetemre, ahova zömében az ország katolikus régióiból érkeznek a diákok, a statisztikák mentén körülbelül 400-500 fiatal érkeztetett olyan közegekből, aki legalább a kereszteleve alkalmával kapcsolatba került az egyházzal. A fiatalok 1 százaléka, 40-50 fő lehet aktív, gyülekezetbe járó szülők gyermekeként a tanulók közt. De ez a szám tovább csökken abban a kontextusban, hogy az egyéni útját próbálgató, a szülőkről éppen leváló fiatal kíván-e egy csöppet is kapcsolatban lenni református közösséggel a szülői ház, gyülekezet, református kollégium meghosszabbításaként, vagy éppen hogy a függetlenedés mozdulatát kívánja megélni ezekben az években.

Éppen ez ábrázolódott ki az elmúlt 10 évben, hiszen a veszprémi egyetemen 2008-ban elindult a református egyetemi lelkesítő szolgálat, melyben minden évben megfordultak fiatalok, de

magának a gyülekezeti létnek nem sikerült gyökeret eresztenie. Mostanra már csak az egyetemi dolgozók emlékeznek a korábbi református jelenlétre, a hallgatók egyáltalán nem.

További izgalmas árnyalat a testvéregyházak és közösségek próbálkozása, akiknek hasonlóan tiszavirág-életűnek bizonyult a gyökéresztés a Pannon Egyetemen. Egy időben a katolikus felekezetnek volt kiterjedt egyetemi hittanos közössége, majd a MEKDSZ (Magyar Evangéliumi Keresztyén Diákszövetség) keretein belül működött bibliakör, illetve a helyi *szabadkeresztyén közösségek* is igyekeztek létrehozni az egyetemen dolgozó missziós lelkületű gyülekezeti tagjaik révén keresztyén missziót, de 2018-ra ezeknek is leginkább csak hírük volt. Nem csoda. Az egyetemi élet egy folyamatosan fluktuáló közeg megannyi átmenetiséggel és annak minden következményével.

2019 januárjában léptem végül a fedélzetre én magam. Hivatásukat, küldetésüket elhívottan és úgy gondolom örömmel és felkészülten végző elődjeim története után nem mondhatom, hogy túlzottan nagy bizonyossággal, sokkal inkább egy nagy fokú, a gyomor tájon érezhető félelemmel indultam, ugyanakkor egy, az imaszobában megélt imádság máig ható kegyelmében, amiben egyetlen dolgot hallottam és értettem meg: *Isten jelen van a veszprémi egyetemen. A veszprémi egyetem Isten történetének a része.* Ez ott kellően erős üzenetté lett, hogy elinduljak és elkezdjem megkeresni a történet további szereplőit és mindebben a magam helyét.

Ezen a ponton már meg is érkezünk a teológia, a missziológia területére. Egyházunk alap missziós és ezen belül evangelizációs gyakorlata első renden a keresztyén üzenetre nyitott emberek megszólítása és mihamarabb beintegrálása egy református gyülekezet, vagyis a hétről hétre igehirdetést hallgatók és jó esetben hétközi bibliaórákra is eljárók közösségébe. Természetesen ez a cél adekvát, fontos. Istennek hála már 8 hónap után van olyan fiatal, akivel több személyes beszélgetés mentén eljutottunk a gyülekezetkeresés kérdéséig és elindult felvenni a kapcsolatot a helyi reformátusokkal (de jelzem, hogy egyúttal a *szabadkeresztyén közösséggel* is, hiszen újonnan megtalált keresztyén barátai közül vannak, akik odajárnak), és olyan fiatal is van, aki polgári házasságban élve most jegyesoktatásra jár hozzám párjával és így készülnek, hogy Isten áldását kérjék házasságukra.

A kérdés mégis megmarad, csupán ennyi a feladatunk? Mint tút a szalmakazalban megkeressük a nagy tömegében közömbös, vagy épp a keresztyénség irányába határozottan elutasító fiatalok közt azt a maroknyi fiatal, akik esetleg mégiscsak nyitottak ránk és teret adnak nekünk, reformátusoknak legszebb ifjúi éveikben és netalántán még egy gyülekezetbe is sikerül visszavezetni, vagy becsalogatni őket? Abban a kezdeti, meghatározó imádságban ott az imaszobában nem lelkes vagy megtört arcú fiatalokat hozott elém a Hatalmas, hanem a veszprémi egyetemi campus jelent meg, ami felett ott feszült Isten kegyelme, oltalma, pajzsa, dicsősége, jelenléte.

A keresztyén misszió legfontosabb feladata beleélni az evangéliumot egy adott közegbe. Isten arra választotta ki mindenkori népét, hogy só és világosság legyenek a világban. Hogy már *most* megéljék az új teremtést, ami Krisztus halála és feltámadása által *már* történik. Ez kétoldalú elkötelezettségben tud valósággá lenni. Egyrészt ha elkötelezett odaszánással vagyunk jelen Isten számára, hogy formálja Krisztus-képüvé az életünket, hogy az evangélium, a jó hír, az új teremtés

jó íze, a szeretet, a szívesség, az öröm, a jóság áradjon rajtunk keresztül mindenki felé, ahol csak megfordulunk. Másrészt ez csak egy, a ránk bízottak felé történő elkötelezett jelenléttel igaz. Ha ismerjük, tiszteljük és szeretjük azokat, akik között (és nem közé) elhívott az Isten.

Hogy hogyan néz ki mindez eddig a gyakorlatban a veszprémi egyetemen?

Egyrészt mind több időt töltök imádságban. Ezt tesszük a katolikus atyával, Csernai Balázssal együtt is és tesszük a fiatalokkal, keresztyén ott dolgozókkal, akik vágnak Isten uralmára a személyes és az egyetem életében is.

Másrészt igyekszem időt szánni mindazokra, akiket elém hoz az élet felekezettől, hovatartozástól függetlenül. Egy kérdésem van ezekben a találkozásokban: *hol akar Krisztus ennek az embernek az életében szolgálni általam?* Van olyan fiatal, aki így lett szerda esténként kanapénk vendége, olyan, dolgozó, aki egyszerűen csak szereti, ha rányitok, és olyan is, akinek keresztyén képeslapokkal gazdagítottam a képeslapgyűjteményét.

Harmadrészt: egyre több időt szeretnék tölteni az egyetemi életben, hogy benne élve ismerhessem meg azt a közeget, ahol Isten cselekedni akar, ahol Krisztusnak szabadító és gyógyító terve van ma is, ahol az evangélium lehet az a gyógyító üzenet és tett, ami egyre inkább teret ad a Pannon Egyetemen az Isten Országának. Ez történik az egyetemi rendezvényeken, a közös sporttevékenységen, a kulturális alkalmakon, és mindenütt, ahol együtt tudunk élni azokkal, akik között Isten szeretne missziót végezni. És természetesen történik az általunk meghirdetett alkalmakon: a keddi *Lépj ki!* estéken, ahol szabadidős, közösségi együttlétre hívjuk a fiatalokat („*Szólj be a papnak*” kocsmai rendezvény, sport, filmklub, társasjáték, rövid kiruccanás, stb.), és a csütörtöki *Lépj be!* lelki estéken, ahol imaközösségre, bibliatanulmányozásra, dicsőítésre gyűlünk össze.

Természetesen a nagy egészt nézve Isten terve az egyetemi életben ott valósul meg, ahol a tudományt, az oktatást, a tanulást és a munka világára készülést is az Ő Országának rendje hatja át. Így ez lehet az egyes találkozásoknak, és egyre mélyebb beszélgetéseknek a mélyebb értelme és célja, de ez az út több kisebb-nagyobb lépésben történik, melynek alapja az egymás irányába történő nyitottság, és érdeklődés.

A legfontosabb, hogy mindeközben szem előtt tartsuk, hogy a misszió nem a mi lehetőségünk. A missziót Isten végzi. Azzal, ha jelen vagyunk az evangéliummal. Éppen ezért nem Református Egyetemi Gyülekezet (hiszen nincs jelenleg gyülekezet a veszprémi egyetemen) vagy Egyetemi Lelkészség (hiszen ez nem egyszemélyes lelkeszi vállalkozás) a nevünk, hanem *IRE-Veszprém (EGYetemen a REformátusok)* – „*Közösség az evangéliumért*”. Az elsővel Jézus kijelentéséhez kapcsolódunk („*Márta, Márta, sok mindenért aggódsz és nyugtalankodsz, pedig kevésre van szükség, valójában csak egyre.*” Lk 10,42-43) és a budapesti, illetve a győri egyetemi szolgálathoz (akik ugyancsak EGYRE néven működnek, közös logóval), mottónkkal pedig azt a célt szeretnénk kifejezni, ami legteljesebben magában hordozza a szolgálat mozdulatát: az evangéliummal jelen lenni és kovászként élni a Pannon Egyetemen. A többit Isten végzi. Neki szeretnénk ajánlani minden tettünkkel magunkat.

Kedves Olvasó! Ha megszólított ez a történet és Téged is hív a Fennvaló, hogy részese légy, kapcsolódj be imádságunkba, kövess minket (<https://www.facebook.com/Ire.veszprem/>), és gyere, szolgálj akár rendszeresen, akár pontszerűen velünk.

A Szerző református egyetemi lelkész, a PRTA Gyakorlati Teológiai Intézetének docense.

LELKIGONDOZÓI SZOLGÁLAT A PÁPAI TEOLÓGIÁN

Írta: Balla Attila

Lelkigondozó, spirituális... Több elnevezés is létezik. De mi is kell ahhoz, hogy valaki lelkigondozást végezzen, különösen egyetemista korú fiatalok között, azok között, akik néha spontán módon – akár csak egy csésze kávéért, egy könnyed beszélgetésért, vagy egy elromlott számítógép javításáért –, máskor pedig előre megbeszélte időpontra, komoly krízisek miatt érkeznek a Pápai Református Teológiai Akadémia „Balambér” szobának nevezett, barátságos lelkigondozói szobájába. Először is olyan személynek kell lennie, akiről úgy érzik az emberek, hogy könnyen megszólítható, felkereshető, akihez bizalommal tudnak fordulni. Aki teljes figyelmét annak szenteli, aki felkeresi, és minden mást kiszűr a beszélgetésből. A lelkigondozás alatt a lelkigondozó számára megszűnik az „én”, nem a saját szempontjait próbálja ráerőltetni a lelkigondozottra, és nem azzal kezdi, hogy „*nekem is nehéz életem volt...*” vagy: „*nekem is fel kellett dolgoznom ezt, hát te hogyan nem tudsz vele megbirkózni...*” Az a fontos, hogy tudjon hallgatni. Fontosak a saját tapasztalatok, de nem szabad kioktatni, nem szabad elbírálni. Hiszen a lelkigondozott nem ezért jön, hanem azért, hogy beszéljen a fájdalmairól, hogy meghallgassák, vagy hogy egyszerűen megossza az örömeit, beszéljen egy jól sikerült vizsgáról.

A lelkigondozó nem pszichiáter, ezt soha nem szabad elfelejtenie. Tudnia kell, hol vannak a képességének a határai. Tudnia kell, hogy mikor kell bevonni mást is a lelkigondozásba, hogy mikor kell más szakemberhez tanácsolni a lelkigondozottat, mert ha ezt nem ismeri fel, akkor kárt okoz, és nem segít. Az nem bűn, ha valamit nem tud, de az már bűn, ha beképzeli, hogy mindenhez ért. Isten mentsen mindenkit az ilyen személytől.

A lelkigondozónak mély és erős hitű embernek kell lennie, hiszen néha azokkal foglalkozik, akiknek meginog a hite, akik megkérdőjelezzik hitük alapjait. A Szentlélek segítségével esetenként bizonyoságot is kell tennie, mégpedig alázatosan és szeretettel, ugyanakkor határozottan.

Az is el kell fogadnia egy lelkigondozónak, ha kudarokat tapasztal, vagy ha elutasítással találkozik. Mielőtt elkezdi hivatását, tudnia kell, hogy nem mérhető sikerélményekre, hanem szeretetre kell építenie az életét, a hivatását, mivel a lelkipásztoroknak, a lelkigondozóknak az életében az egyik legnagyobb kihívás, hogy az eredmény nem „mérhető” úgy, mint más hivatásoknál.

A Szerző anglikán lelkipásztor, a Pápai Református Teológiai Akadémia spirituális.

„AKIBEN VAN SPIRITUSZ”

Írta: Bölcsföldi András

Egyszer egy teológusnapon próbáltam elmagyarázni, körülírni, megfogalmazni, hogy mit is takar a „spirituális” név, ami a munkámat és a nevemet is jeleníti meg egyben, s zavaromban, megállásomban valaki a sorok közül azt szúrta közbe: „*Spirituális az, akiben van spiritusz!*” A mondatot persze sokfelől lehetne elemezgetni, de azt hiszem nem fogalmazta meg senki jobban a hivatásomat, mint ez az egyházban gyökerezett és sokat látott „bölc” néni. Azóta is remélem, hogy Isten időnként ad nekem „spirituszt”, azaz ihletettséget, ötleteket, szeretetet, türelmet, és legfőképpen szavakat; s valóban megtölt mennyei erővel, meggyújt, inspirál, s tartalmat annak a munkának, amit naponta végezhetek.

Mihez kell hát ez az időnként felülről kapott és elnyert „spiritusz”?

Amikor 2003-ban meghívtak erre a munkára (korábban majd egy évtizeden keresztül betöltetlen volt ez az állás), akkor az elvárásokból, az engem ért régi hatásokból, és a saját látásomból kellett összeraknom a képet: mit is tartalmaz közel az ezredfordulóhoz ez a régiesen csengő tisztség.

Az elvárásokban benne volt, a „klasszikus lelkipozás”, a meghallgatás, beszélgetés, s az is, hogy a diákokkal foglalkozni kell, programokat szervezni, együtt lenni, élni velük.

Nekem is voltak spirituálisaim, sőt munkám kezdetekor elődeim mindegyikével beszéltem is arról, hogy ők mit tartanak fontosnak (Molnár Miklós, Szűcs Ferenc, Szél János, Nagy István, Horváth Erzsébet), s hagyatkoztam a régiekre pl. a csendesnapok szervezésében, s számos más dologban is.

„*És mit jelent ma?*” – ezt három részben fogalmaztam meg a munkám elkezdésekor.

- Első a teológus hallgatók **lelkipozása**, beszélgetések a folyamatos együttlétben, klasszikus lelkipozás (van egy szobám), személyes kísérés, és ami utazások során spontán adódik. Ebben van olyan, ami az évek során alakult ki, például az elsőéveseket egy ismerkedő beszélgetés során elviszem egy óras kávézásra, melyben ténylegesen a megismerés a főszerep, de gyakran már ez az óra is hosszabbra nyúlik, mind időben, mind témában. Az ötödévesekkel (most éppen már hatod) pedig egy kimenő beszélgetés keretében tekintünk vissza a teológián letöltött évekre. Az elsősöket egy kollektív teázásra is meghívom az otthonunkba, testi-lelki-szellemi közösségre (étel-ige-novella). A köztes évfolyamokban pedig igény szerint vagy megszólító módon vagyok jelen.

- Második a teológia **lelki életének szervezése**, azaz jelen lenni mindenben, ami ehhez tartozik, s összekapcsolni az egyetemi életet a külső gyakorlattal. Külső előadók hívása a teológiára, s kapcsolódás a már kialakult közösségi programokhoz, és struktúrákhoz. Így végigkísérem az évet a gólyahéttől kezdve, az évnyitón, a csendesnapokon át a különböző lelki és közösségi programokig: áhítatok, istentiszteletek, hitmélyítő alkalmak, szakmai-estek, HTK-nap, Mikulás est, adventi estek, agapé, karácsony est stb. Ezeket nem mind én szervezem, hanem szorosán együtt munkálkodom a szeniorral és a közösségért felelős diákkal. Az eleve kialakult és a szervezett lelki alkalmakba, mint például a déli áhítat, nem folyok bele, hanem együtt ülöm és épülöm végig tanártársaimmal és a hallgatókkal. De jelentős szerepem van a teológia heti istentisztelete utáni közös ebédek szervezésében.
- A legmozgalmasabb rész az, amikor a „külvilággal”, a majdani szolgálai helyekkel kapcsolatos szervezéseket intézem, úgy mint: a **teológus napok**, kiszállások, tanulmányi kirándulások. Ez a leglátványosabb része a munkámnak, hiszen egy-egy rövidebb vagy hosszabb utazás meghatározó lehet egy lelkipásztor vagy vallástanár későbbi szolgálatában is. A teológusnapok során (melyet külön sohasem kell kérnem, mindig meghívnak bennünket) egy-egy gyülekezetbe látogatunk el egy professzor vezetésével néhány diákkal, többnyire annyian megyünk ahányan beférünk a kisbuszba. Ezek lehetnek egy naposak, amikor az adott egyházközségben szolgálunk igehirdetéssel, teológusnap *„műsorral”*, bizonyágtétellel, énekekkel, és lehet akár egy hétvége is, ahol több idő van megismerni egy gyülekezetet, a környezetét, intézményeit. Ezeknek a hétvégéknek erős összekovácsoló ereje van. Ezen kívül szívesen közvetítek, ha teológusokat különböző gyülekezeti szolgálatokra kérnek fel.

A tanulmányi kirándulásokat azzal a céllal szervezzük, hogy a teológus és vallástanár hallgatóknak szélesedjen a látóköre, ismerjenek meg más kultúrákat, országokat, legfőképpen olyanokat, melyekről tanulmányaik közepette hallanak. A legfőbb cél a Szentföld felkeresése, s eddig minden hallgató részt vehetett ilyen látogatáson, aki szeretett volna, de voltunk két Pál apostol útján is, s rendszeresen látogatunk el a reformáció hazáiban (Németország, Svájc), s Európa különböző vidékein élő reformátusságot is igyekszünk megismerni (Hollandia, Skócia). Elsősorban azonban a Kárpát-medencei látogatások állnak legközelebb a szívünkhöz.

Arra szeretném motiválni a hallgatókat, ami az én lelkipásztori elhívásomban is meghatározó volt, s azóta is ez mozgat: *„Ti vagytok a világ világossága”* (Mt 5,14).

A Szerző református lelkipásztor, a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi Karának spirituálisa.

INTERJÚ AZ ELSŐSÖKKEL

Készítette: Tóth Orsolya

A 2019-2020-as tanévben 5 elsőéves kezdte meg tanulmányait a Pápai Református Teológiai Akadémia teológus-lelképásztor szakán. Az alábbiakban közülük 3 fiattal, Csósz Tamással, Németh Ábellel és Teiszler Ádámmal olvashatunk egy beszélgetést a motivációjukról, illetve a gólyatáborban átélt élményeikről, tapasztalataikról.

Mi miatt választottátok a Pápai Teológiát?

Tamás: „Nem én választottam ezt a teológiát, hanem Isten, aki mindenkit ismer úgy gondolta, itt lenne a legjobb helyem. Az általa kiválasztott megfelelő időben és a megfelelő helyre küldött el. Az első itt töltött hét után, már kirajzolódott előttem, hogy miért a Pápai Teológiára küldött. Az itt tanuló diákok és tanárok is nagy szeretettel fogadtak bennünket, elsőéveseket.”

Ádám: „Pápa melletti településen élek és nagyon sok dolog köt Pápához. Az, hogy Pápán van Teológia, az számomra egy hatalmas lehetőség: nem kell messze mennem a gyülekezetemtől és a családomtól. Folyamatosan teltek a napok, egyre jobban megerősödtem abban, hogy nagyon jó helyen van lehetőségem tanulni.”

Ábel: „A legtöbb emberrel ellentétben a régóta meglévő pozitív tapasztalataim alapján választottam az intézményt. Szüleim ugyanis 2012 óta a PRTA munkatársai, és ennek révén hetedik éve én is itt lakom, így bepillantást nyerhettem az itt folyó munkába. Nagyon megtetszett az Akadémia bensőséges közössége és melegsége, valamint a sehol máshol nem tapasztalt egymásra figyelés. A többi teológián is tanítanak rokonaim, szóval az sem riasztott különösebben, hogy édesapám a jelenlegi rektor.”

Mondanátok pár szót az elhívásotokról, gyülekezeti háttértekről, illetve arról, hogy milyen álmokkal, vágyakkal vágtok neki az első évnek?

Tamás: „A Csósz Református Gyülekezetbe járok, ami egy összetartó, erős közösség. Sok programot szerveztek, amin tudtam részt vettem, eddig nem volt olyan program, amin ne tanultam volna valami fontos dolgot az életről. Úgy érzem, hogy az elhívásomat még nem értettem meg, olyan mintha egy folyamat lenne, amely a mai napig is folyamatban van.”

Ábel: „A teológiával való viszonyom folytán mindig is foglalkoztatott a gondolat, hogy ebbe az irányba induljak el. Először azonban mégis a fizika tudományával kezdtem behatóbban foglalkozni, mivel ez jól ment gimnáziumban. Később azonban rá kellett jönnöm, hogy Isten nem ezt az utat szánta nekem, és haza kerültem. A pápai gyülekezettel való kapcsolatom is megerősített: a helyes ösvényen járok, amikor a lelkipásztori szolgálat mellett köteleztem el magam. Abban bízom, megkapom az Úrtól azt az erőt és áldást, amely a feladataim teljesítéséhez szükséges.”

Ádám: „Gyerekkorom óta az volt az álmom, hogy egyszer én is Teológián tanulhassak, majd én is lelkész lehessenek. Ezért az első évnél és az egész tanulásnak nagy reményekkel vágtam, vágok neki. Remélem, hogy minden akadályt képes leszek venni és sikeresen helyt tudok állni.”

Az egyetemista élet első élménye mindenhol a gólyatábor. Ez nálunk is így van, azonban egy kicsit másképp zajlik a teológia szervezésén belül egy ilyen esemény. Idén a Hallgatói Önkormányzat vezetősége Tatára, illetve a Dunaalmási Református Szeretetházba vitte a lelkes elsőéveseket, ahol az ottani fogyatékkal élők mindennapjaiba tekinthettek be.

Tamás! Te ott azt mondtad még nem igazán voltál ilyen közegben. Kicsit talán meg is illetődél. Most így visszatekintve, mit gondolsz, közelebb hozott ez a látogatás a fogyatékkal élők világához? Pozitív vagy negatív tapasztalataid voltak?

Tamás: „Mindenféleképpen. Más az, amikor valaki az utcán látja őket, és ez a legtöbb élmény, amit belőlük kap, és más az, mikor időt töltesz velük, hallod őket beszélni, beléphet az ő személyes terükbe. Azok az emberek, mind az ott dolgozók, mind az ott élők tele vannak szeretettel, ami ítélet nélküli, őszinte és szívből jövő, úgy gondolom, sokat tanulhatunk és kaphatunk tőlük e téren.”

Ádám, Ábel! Nektek korábban volt ezzel kapcsolatban tapasztalatotok?

Ádám: „Dunaalmáson és így természetesen az ottani Szeretetházban sem voltam még. Eddig ilyen szolgálati lehetőségem nem volt, de az ott töltött idő, az ott szerzett tapasztalatok kedvet adtak ahhoz, hogy a későbbiekben is hasonló otthonokban, szeretetházakban, vagy akár ismét a Dunaalmási Református Szeretetházban tegyek szolgálatot.”

Ábel: „Csak pár alkalommal: egyszer már voltam Dunaalmáson egy ott dolgozó rokonomat futólag meglátogatni; továbbá részt vettem néhány egyházi rendezvényen, ahol fogyatékkal élők számára is voltak programok. Sok pozitív beszámolót is hallottam önkéntesektől, diakónusoktól, így aztán bizakodva vártam a találkozást.”

Hogy éreztétek magatokat? Volt-e valami, ami különösen tetszett?

Tamás: „Úgy érzem, hogy nagyon sokat kaptam a Dunaalmási szeretetotthonban, segített átértékelni azt, hogy tudjak hálát adni az apró dolgokért, amiket az Isten az életembe adott. Az ehhez hasonló érzések, amiket ott átélünk, alázatra tanítják az embert, olyan élményt kap, ami a saját lelki épülésére szolgál. Én mindenkinek tudom ajánlani, hogy ha lehetősége és ideje is van, látogasson el ilyen helyekre, mert az ilyen helyeken, nem csak a test, hanem a lélek is nyaralhat.”

Ábel: „Nagyon jó tapasztalat volt. Igazán megfogott a gondozottak őszinte és tiszta érzelemlága, valamint az az öröm és lelkesedés, amellyel fogadtak, illetve üdvözöltek minket. Felemelő volt látni, mennyi szeretetet adnak és kapnak. Ebben sokkal inkább ők mutatnak példát nekünk.”

Ádám: „Az a szeretet, ami ott fogadott minket a szeretetotthonban, az nem mindennapi. Hatalmas erőt adott nekem az, hogy az ott dolgozó ápolók, gondozók, munkatársak szeretetteljesen végzik a munkájukat. Nagy türelmet, nagy odafigyelést kell a szeretetotthon lakóinak szentelni, és ebben nem láttam hiányt. Tetszett, hogy holland gyülekezeti tagok, vagy akár magyar szervezetek, egyesületek, esetleg magánszemélyek is folyamatosan támogatják, segítik a szeretetotthon lakóit, dolgozóit.”

Visszamennétek esetleg egy következő alkalommal?

Tamás: „Nem tudom mi lesz a jövőben, mert rengeteg hely, intézmény, ember van, aki/ami arra vár, hogy meglátogassák. Ha az életem úgy hozza, hogy el kell oda látogatnom egyszer vagy akár többször, szívesen és örömmel teszem azt.”

Ábel: „A mostani látogatás során éppen csak bepillantottunk az ottani életbe. Szívesen töltenék ott több időt, hogy megismerhessem a Szeretetotthon mindennapjait és az ott lakókat, dolgozókat.”

Ádám: „Igen, természetesen. Remélem, hogy lesz még rá lehetőségem több alkalommal is.”

Köszönöm szépen a válaszokat! Végezetül annyit kérdeznék, mi tetszett nektek a legjobban a gólyatábor során?

Tamás: „Egy nem megszokott gólyatáborban vettem részt. Ezért „félve” és bizonytalanul sodródtam az árral. Nagyszerű emberekkel töltöttük a gólyatábort, nem tudnék kiemelni olyan dolgot, ami jobban tetszett volna a többinél. Kiváló csapattal, felejthetetlen élményekkel gazdagodtam.”

Ábel: „Nehéz egyetlen dolgot megnevezni, hiszen nagyon jól éreztem magam; mégis azt hiszem a fogyatékosokkal való találkozás és az arról való beszélgetés érintett meg leginkább.”

Ádám: „Amit előbb is elmondtam, illetve az, hogy a Pápai Református Teológiai Akadémia felsőbb éves hallgatói befogadtak minket, és úgy érzem, hogy egy keresztyén család tagjai lehetünk azáltal, hogy mi is Pápán, a Pápai Református Teológiai Akadémián tanulunk.”

Köszönöm a beszélgetést!

A Szerző II. évfolyamos hallgató.

HIVATALI HÍREK

Dr. Németh Tamásné Schédl Tímea
rektori hivatalvezetőtől

2019. 09. 16. leckekönyvek felvétele

2019. 09. 18-20. Afrikai-Magyar Sepuaginta konferencia

2019. 09. 20. leckekönyvek leadása; költségterítéses + kedvezményes tanrendes + kreditátviteli kérvények leadása

2019. 09. 23-25. hatodéves hittanoktatási blokk

2019. 09. 24. szenátusi ülés („3. heti”, egyéb kérvények elbírálására)

2019. 09. 26-28. Lelkésztovábbképző, Pápa

SZERZŐINK FIGYELMÉBE

1. Kérjük, hogy lapunkba szánt írásait az alábbi irányadó formai követelményeknek megfelelően küldjék el *Szerkesztőségünknek*: a szöveget balra zártan (vagy sorkizártan), Times New Roman betűtípusban, 12 pontos betűmérettel, egyes sorközzel, valamint 2,5 cm-es margóval készítsék el.

2. Kérjük, hogy tudományos igényű cikk esetén a lábjegyzetek folyamatos számozással következzenek egymás után.

3. Példák a lábjegyzetelésre:

Egy szerző esetén: SZERZŐ (ÉVSZÁM): Cím, Kiadó, Kiadás helye, oldalszám.

Több szerző esetén: Főszerkesztő neve (ÉVSZÁM, SZERK): Cím, Kiadó, Kiadás helye, oldalszám.

Tanulmány esetén: SZERZŐ (ÉVSZÁM): Tanulmány címe. In: SZERKESZTŐ (ÉVSZÁM, SZERK): Kötet címe. Kiadó, Kiadás helye, oldalszám.

Folyóiratcikk esetén: SZERZŐ (ÉVSZÁM): Cikk címe. In: FOLYÓIRAT CÍME, évfolyama, lapszáma, oldalszám (-tól-ig).

4. Tudományos igényű cikk küldése esetén kérjük, ne készítsenek teljes bibliográfiát, hanem a fentebb látható módon lábjegyzetelésben jelezzék a hivatkozott mű adatait.

5. Kérjük, hogy amennyiben a részünkre megküldött írást a későbbiekben máshol megjelentetik, a megjelentetésnél mindenképpen jelezzék, hogy az adott írás már megjelent egyszer a Pápai Kollégiumi Lapok hasábjain.

6. Hasonlóképpen, ha olyan írást küldenek részünkre, mely már egyszer megjelent egy másik lapban, legyenek kedvesek ezt megírni *Szerkesztőségünknek*, hogy a megjelentetés alkalmával ezt jelezhessük.

7. Szerzőink számára tiszteletpéldányt biztosítunk.

* * *

KÖVETKEZŐ LAPZÁRTA: 2019. OKTÓBER 10.

A Pápai Kollégiumi Lapok a Pápai Református Teológiai Akadémia diákújsága. Nyomatott a Teológiai Akadémián. Írásait, észrevételeiket a Szerkesztők az alábbi elérhetőségre várják: pklujsag@gmail.com.

